

FIPAN

Kültür – Sanat - Edebiyat

Elif Su GÜMÜŞ İYİ Kİ YANIMDASIN

Çok faydalı şeyler öğrettin,
Öğretmen olursam sensin örneğim.
Çeşit çeşit meslekler var aklımda,
İyi ki öğretmenim var yanımda.

Kitap okumakla mutlu oldum,
Hep gönlümde en özel yere koydum.
Şiirlerime konu oldun,
Benim canım öğretmenim.

Fatma TEK AMASRA İZLENİMLERİ

Yaşım belki çok değil biliyorum. Daha önümde çok güzel şeyler yaşayacağım günlerimin olduğunun da farkındayım. Ama sizlere bu yaşa gelene kadar ömrümün en güzel günlerini yaşadığım Amasra'dan ve oradaki unutamadığım anılarımdan bahsedeceğim.

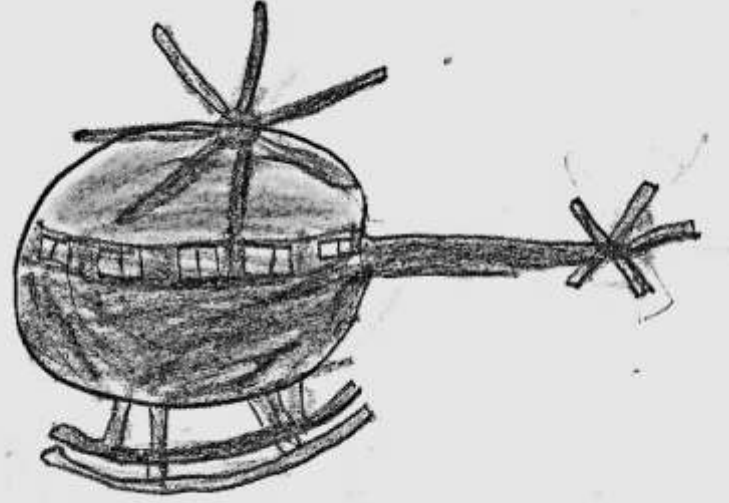
Amasra, Karadeniz' in en güzel yerlerinden bir yermiş. Bir yermiş diyorum çünkü diğer yerlerini görmediğim için büyüklerimin söylediği bir bilgi bu. Amasra' da yaşarken kardeşlerim henüz dünyaya gelmemişlerdi. Annem ve babamın tek çocukları bendim. Tektim ama o zamanlarda bile sorumluluk sahibi bir çocuktum.

Amasra; deniz kenarında, yüksek bir dağın denizle buluştuğu yerde, şirin mi şirin bir yerdir. Deniz kenarı olması sebebiyle annem ve babamla haftasonları erkenden kalkar, termosu çayımızı koyar, yiyecek bir şeyler hazırlar ve oltalarını alıp kendimizi sahile atardık. En sevdiğim etkinliği ailemle balığa gitmek. Hem balık tutmak heyecan verici, hem deniz dalgalarının sesi huzur verici, hem de ailemle beraber vakit geçirmek çok eğlenceli olduğundan doyumsuzdu.

Balık tutmak isteyen bizim gibi insanlar doldururdu sabahın erken saatlerinde sahilleri. Sabahın erken saatlerinde balıklar sahile daha yakın oluyorlarmış. Biz de diğer insanlar gibi sabahın erken saatlerinde limana giderdik. Kimi tek başına gelmiş, kimi çocuğuyla, kimi de bizim gibi ailecek. Limana gelen diğer insanlarla selamlaşıp oltalarını denize atar, nasibimizi beklerdik. Evimize bazen bir dolu kova, bazen de azıcık balıkla dönerdik.

Karnımız acıkınca getirdiklerimizi ortaya açar, komşu balıkçıları da davet ederdik. Onlar da evlerinden getirdiği yiyecekleri soframıza koyar hep beraber neşeyle yerdik. Zaman öyle çabuk ilerlerdi ki bir bakmışsınız akşam olmuş. Annemle sahildeki parka oturup güneşin batışını izler, dalgaların huzur veren seslerini dinlerdik. Annem ve babam sıcak çaylarını yudumlarken ben de meyve suyumla onlara eşlik ederdim.

Şimdi okurken eminim bana hak vermişsinizdir. Daha Amasra'nın tepesinden kuşbakışı manzaradan bahsetmedim bile...

Yasemin

Ebrar PINARAKAR EBRAR NE OLMAK İSTER!

Merhaba, benim adım Ebrar. Ben en çok ne olmak isterdim biliyor musunuz? Verdiğiniz cevapları duyar gibiyim; 'Küçük bir kız ne olmak isteyebilir acaba?' diye düşünüp; 'öğretmen, doktor mühendis...' gibi cevaplar verdiniz içinizden. Maalesef yanıldınız, çünkü ben bir kuş olmak isterdim...

Şaşırдыңz biliyorum. Siz sormadan ben neden kuş olmak istediğimi anlatayım. Kuş olmak istememin sebebi; dünyayı gezmek ve maceradan maceraya atılmak isteği. Hele ki hele zamanda geriye gidip Çanakkale' de savaşın kahraman dedelerime yardım etmek... Tabiiiii!.. Şaşırmayın!.. Durun! Bir yere ayrılmayın, anlatacaklarım daha bitmedi...

Aklımda bu düşüncelerle deniz kıyısında kumların üzerinde yürürken ayağım bir şeye takıldı, biraz da canımı acıttı. Neye takıldığıma baktığımda tozlu bir lamba olduğunu fark ettim. Lambayı elime alıp tozlarını temizlemek istediğimde o da nesi, tozları silmemle karşımda bir cin görmem bir oldu... Evet, yanlış duymadınız karşımda bir cin ve bana; 'dile benden ne dilerse' diyor. Ben hiç durur muyum? Cevabım dünden hazır

-Kuş olmak ve 1915 yılına gitmek istiyorum...

Sözüm biter bitmez kuş oluverdim. Uçmaya başladım. Önce garip bir duyguydu fakat daha sonra alıştım. Göğe yükseldim ve uçtum, uçtum, uçtum... Tam kanatlarım yorulmak üzereydi bir de ne göreyim; ortalık toz duman... Silah sesleri, patlayan bomba sesleri, yaralanmış askerler... İçlerinden biri dikkatimi çekti, yerde yatmış yarasını tutan henüz çocuk sayılacak yaşta bir asker... Süzülerek yanına indim, onu sürükleyerek savaş alanından uzaklaştırdım, yarasını sarıp iyileştirdim. Gagamla yiyecek ve su taşıyarak besledim... Sonra birden bir sarsıntı hissettim ve bir ses duydum:

-Kızım!

Bu seslenen babamdı. Sobanın yanında uyuyakalmışım meğer. Rüyada bile olsa bir kuş olmuş ve kahraman askerlerimize yardımcı olmuşum. Rüya da olsa çok güzeldi...

Ahmet ŞAHİN

Elif GÜMÜŞ VATANIM

Bu vatan bizim,
29 Ekim' de kurduk,
İmanımızla düşmanları savurduk,
Canımızla, kanımızla Vatanımızı savunduk!..

Basit zannetmeyin, Vatandır burası,
Son nefese kadar savunası.
Benliğime kazanmış, şehitlerimin duası,
Sahip çıkalım, Vatan' dır burası.

Ölecekmişim umurumda değil!
Ellerimle içerim Şehitlik Şerbetini.
Ölene kadar beklerim, VATAN nöbetini
Topraklarımı korurken, veririm seve seve son nefesimi...

Muhammed Ege PEKYÜREK SEVGİ ve TOPLUM

İnsanlar için isteklerinin bir sınırı yoktur. İnsanlar gördüğü veya göremediği, hayal edebildiği her güzel şeyi ister. İstekleri karşılanan insan mutlu bir insan olur. Ancak insanlar tüm bu isteklerini tek başlarına karşılamaya güç yetiremezler. Bu sebepten başka insanlara ihtiyaç duyarlar.

İnsanlar toplu halde yaşayan sosyal canlılardır. Bir arada yaşamının da birinci kuralı karşılıklı saygı ve sevgidir. Birbirlerine saygı duyup seven insanlardan oluşan bir toplum mutlu ve huzurlu bir toplumdur. Çünkü böyle bir toplumda insanlar mutlu olmak için birbirlerine yardım eder, yardımlaştıkça isteklerine daha kolay ulaşırlar.

İnsanlar çok duygusal canlılardır. Sevmeye ve de sevmeye ihtiyaç duyarlar. Biliyorsunuz ihtiyaç; karşılanmaması halinde insan hayatını çok olumsuz etkileyebilen şeylere denir. Sevgi olmazsa düşmanlık ve savaş olur. Böyle ortamlarda bebekler, çocuklar, bitkiler ve hayvanlar ölür. Yanı başımızda komşu ve akraba olduğumuz ülkelerde yaşanan olayları maalesef hergün haberlerde izliyoruz. Sevgi ve saygının olmadığı yerlerde böyle savaşların olması kaçınılmaz bir sonudur.

Sevgi sayesinde dünyamız yaşanabilir bir yer olur ve tüm canlılar için dünya cennete dönüşür.

Berra Nur ÖZGÜNEŞ ENGEL VAR MI?

Adı Elif' ti... Dokuz yaşında ve doğuştan engelliydi... Hayat çok zor geçiyordu onun için ama bu ona engel olamıyordu. Üçüncü sınıfa gidiyor ve okulda parlak bir öğrenciydi. Arkadaşları ve öğretmenini çok ama çok seviyordu. Onlarla beraberken diğer insanların acıyan bakışlarından uzak bir zaman geçirebiliyordu çünkü. Okulda normal bir çocuk olabiliyor, oyunlara katılıyor, ebe bile olabiliyordu.

Elif okula gidip gelebiliyordu ama bu onun için zor oluyordu. Fedakar annesi Elif'i her sabah okula tekerlekli sandalyesinde ite ite getiriyor, okul bitince de aynı şekilde eve götürüyordu. Annesi bunu yaparken Elif' e bir şey hissettirmemeye çalışıyordu ama Elif her şeyin farkındaydı. Annesi onu her sabah evinin önündeki yokuştan zorlukla çıkarıyordu. En başlarda basitti bu iş ancak zamanla daha da zor bir hal alıyordu. Çünkü Elif zamanla büyüyor ve ağırlaşıyor, annesi ise yaşlanıp zayıflıyordu. Elif bu fedakarlığı görüp daha da çok üzülüyordu. Hatta bir ara annesine çok istemesine rağmen okula gitmek istemediğini, artık okulu bırakmak istediğini söylemişti. Annesi her şeyin farkında olduğu için Elif'in bu sözlerine çok kızmış, onun okuması ve büyük işler başarması gerektiğini söylemişti.

Elif tekerlekli sandalyesinde otururken hayaller kurardı sık sık. Parkta oynayan çocuklara bakarken hayallere daldı. O da diğer çocuklar gibiydi hayallerinde; parktaki salıncakta tek başına sallanıyor, kaydırdan kayıyor, koşarken düşüp dizini yaralıyor ve canı acıdığı için ağlamak istiyor ama gülmekten ağlayamıyordu. Evet gülüyordu çünkü dizinin acımasını hissedebilmek çok güzel bir duygu olmalıydı.

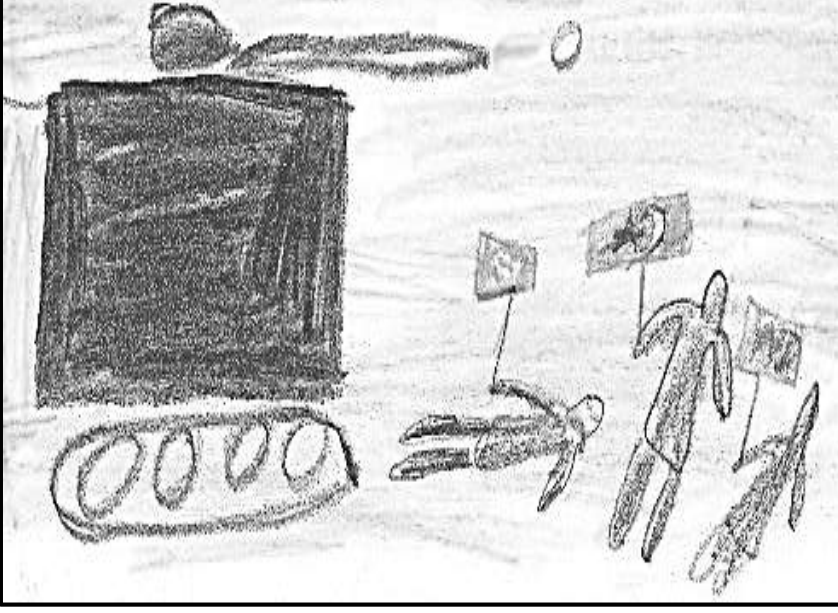
Elif, bütün okullarını başarıyla bitirip çok başarılı bir mühendis oldu. Doktorlarla birlikte mühendislik becerisini de kullanarak, engelli çocuklar için makineler üretmeye başladı. Makineleri sayesinde engelli çocuklar tek başlarına yürüyebiliyor, koşabiliyordu. Elif bu makineler sayesinde birçok ödül aldı ama en büyük ödül, yüzünü güldürdüğü engelli çocukların teşekkür mektuplarıydı...

Elif Sude KAYA ÖĞRETMENİM

İşte o gün görmüştüm,
İkinci annemi.
Bana o gün vermişti,
Kalbindeki en güzel yeri.

Hayatımı ona bıraktım,
O tuttu ellerimi,
O bana öğretti,
Bildiğim her iyi şeyi.

Bedirhan Bahri ASMA

Buğra TEPE

KAHRAMAN ASLAN

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde büyük bir ormanda bir aslan yaşamış. Bu aslan yaşadığı ormanın kralıymış. Gösterişli yeleleri, çok keskin pençeleri, sivri dişleri ve çok kaslı bir vücudu varmış. Bu aslan aynı zamanda çok akıllı ve adılmış. Hayvanlar arasında çıkan her probleme, aklını kullanarak çözüm üretiyor, bulduğu çözüm yolları da herkesi memnun ediyormuş. Yani kral olmayı gerçekten de hak ediyormuş.

Zaman ilerledikçe aslan kral yaşlandığını hissetmeye başlamış. Artık eskisi kadar hızlı koşamıyor, sesi eskisi kadar gür çıkmıyormuş. Bu ihtiyarlık meselesi kralı çok üzmeğe başlamış. Üzüntüsü yaşlanmaktan değil, yerine kendisi gibi bir kral görememesindenmiş. Bu ormanın güzel bir yer haline gelebilmesi için çok çalışmış, kendinden sonra düzenin bozulmasından çok korkuyormuş. Çünkü onun krallığı bırakmasını bekleyen, tahtta gözü olan bir kaplan varmış. Orman halkına korku salan, kimseye saygısı olmayan bir kaplanmış bu.

Bu düşüncelerle yine bir gün ormanda gezerken gözüne genç bir aslan ilişmiş. Bu genç aslan yaşlı aslanın gençlik halindeki gibi güçlü görünüyor. Yaşlı aslan, genç aslanı yerine kral olarak yetiştirmeyi düşünmeye başlamış. Bu düşüncesini kimseye söylemeden genç aslanı gözlemlemeye başlamış. Ormana kral olmak çok sorumluluk gerektiren bir şeymiş ve gerçekten hak edene verilmeliymiş.

Genç aslan, kral aslanın kendisini izlediğinden habersiz günlük hayatına devam ediyormuş.

Fatma Zehra TEKE

ÜSTÜN İNSAN

İnsanları Allah yaratmış ve kalplerine sevgi, merhamet duygusu yerleştirmiştir. İnsanlar ancak sevip, sevildikleri yerde yani sevginin hakim olduğu yerde mutlu olabilirler.

Seven insan üstün insandır. Yüreğinde sevgi olan insan, beraber yaşadığı her şeyi olumlu etkiler. Sevgiyle hayvanlara bakan insana, hayvanlar da sevgi ve bağlılıkla karşılık verir. Sevgiyle işini yapan insan, yaptığı işte çok başarılı olur. Sevgiyle büyütülen bir bitki daha çabuk ve güzel yetişir. Sevgiyle insanlara yaklaşan insan, diğer insanlar tarafından da sevilir ve böyle olduğu zaman mutluluk olur.

Evlin TÜRK

RAHAT UYUSUN KAHRAMANLAR

Karanlığın içinden sesler ile geldiler o gece,
Her yeri kurşun sesleri ve patlamalar sardı,
Bir ülkenin huzuruna kırılması eller uzandı,
Uzanan bu lanetli elleri, kahraman halkım kırdı.

İnsanlar akın akın sokaklara doldu,
Düşmanlar tek tek yok oldu,
O kara gecede herkes,
Özvatısını savundu.

Yaşayamaz bu ülkede zorbalık, karanlık,
Herkes bunu böyle bilsin,
O gecede şehit olan kahramanlar,
Yattıkları yerde rahat uyunun...

Genç aslan komşularıyla iyi geçinen, çevresine saygılı, yardımsever ve doğru sözlüymüş. Bu özelliklerinden dolayı ormanda yaşayan hayvanlar tarafından sevilip saygı gösteriliyormuş.

Kaplan bir gün aslanın yolunu kesip artık yaşlandığını, krallığı kendisine bırakıp bir kenara çekilmesi gerektiğini söylemiş. Bunu o kadar tehditkar bir ses tonuyla söylemiş ki kral aslan neredeyse bir kavga çıkabileceğini hissetmiş. Eskisi kadar güçlü olmadığından kaplanın saygısızlığına cevap ta verememiş ve bu duruma bir çözüm yolu bulması gerektiğinin farkındaymış. Aklına bir seçim düzenlemek gelmiş. Ormanda yaşayan hayvanlar kendi krallarını kendileri seçmeliymiş.

Bu fikrini kaplana söylediğinde kaplanın gözleri parlamış. Çünkü kaplan tüm ormanda yaşayanların kendisinden korktuğunu ve bu sebeple kendisine oy vereceklerini düşünmüş. Bu fikir çok hoşuna gitmiş ve seçim yapmak düşüncesine razı olmuş.

Yaşlı aslan, kaplandan ayrılır ayrılmaz genç aslanın yanına gitmiş ve olanları kendisine anlatmış. Kaplanın seçilmesi halinde ormanın yaşanmaz bir yer olacağını anlatmaya bile gerek yokmuş. Genç aslan durumu anlayıp kendisinin de krallığa aday olduğunu ilan etmiş.

Seçimler yapılmış ve sonuçlar açıklandığında neredeyse bütün oyları genç aslanın aldığı açıklanmış ve genç aslan kral ilan edilmiş. Ormanda yaşayan hayvanlar korkularıyla değil, akıllarıyla oy verdikleri için zorbalık ve kabalık değil, nezaket ve saygı kazanmış...

Sevgi, ekmek ve su kadar değerli ve gereklidir. Sevgiyi ruhumuza Allah yerleştirmiş ve bize birbirimizi sevmemizi gerektiğini emretmiştir. Bizi yaratan, bizi çok iyi tanıdığı için O'nun gösterdiği yoldan gitmeli, O'nu gerçekten sevenlerin tavsiyelerine uymalıyız.

Mesela Yunus Emre; "yaratılanı severim yaratandan ötürü" diyerek bize sevginin neden olması gerektiğini çok kısa ve öz olarak anlatmıştır.

Ahmet Alper ALTUN
FİDAN

Küçük bir fidan vardı
Büyüyüp kök salmak istiyordu
Güneşe doğru dallarını
Uzatıp kucakladı

Hayata yapraklarıyla gülümsedi
İnsanlara dallarından meyve verdi
Kuşlara sınımsızca yuva oldu
Hayata neşe saldı.

İLAYDA AYDIN

Tuana EREN
NİÇİN SEVMELİYİZ?

Hayatın anlamı sevmektir. Sevginin olmadığı yerde kavga, nefret ve üzüntü vardır. İnsanlar birbirlerini severlerse mutlu ve huzurlu olup, karşılaştıkları tüm sorunların üstesinden gelirler. Sevginin olduğu yerde insanlar birbirlerine daha bağlıdır.

Vatanımızı ve milletimizi korumak için birbirimizi sevmeliyiz. Düşmanlar ve kötü niyetliler bizim aramızı bozup mutsuzluk tohumları ekmek için fırsat kollamaktalar. Bunun farkına varıp birbirimize daha sıkı sarılmamızdır.

İnsanlar birbirlerini sevmezlerse evimizde, sokağımızda, mahallemizde, şehrimizde, ülkemizde ve dünyada huzur kalmaz. Huzurun olmadığı bir yerde de kargaşa ve mutsuzluk olur. Örneğin; sınıfta birbirimizi sevmezsek eğer okula gitmeyi istemeyiz ve bu hal bizi geri bırakır. Derslerimizde başarılı olamaz dolayısıyla ülkemize faydalı olamayız.

Sevgisiz insanın içinde yeri dolmaz bir boşluk vardır. Böyle insanların kimseye bir faydası olmaz, bu yüzden yalnız kalır ve mutsuzluğunda kaybolur. Kimseyi sevmediği için zamanla çevresinde de kendisini seven insan bulamaz ve yalnızlığa mahkum bir hayat sürer.

Kalbinde sevgi olan insanlarsa bir sorunla karşılaştığında birbirlerine yardım ederek sorunların üstesinden gelirler, birbirlerine danışarak kolay çözüm yolları bulurlar. Birbirini seven insanlar birbirlerini asla yalnız bırakmazlar ve mutluluk içinde yaşarlar.

Sevgi; paylaştıkça çoğalan, sonu olmayan bir hazinedir.

Azra Buğlem ÖZTÜRK
RESİMLER ve HAYALLER

Merhaba, ben Azra Buğlem. Ben resim yapmayı çok seviyorum. Resmin benim hayatımda bambaşka bir anlamı var. Peki biliyor musunuz neden? Çünkü ben çizdiğim resimlerde yaşayabiliyorum.

Evet yanlış duymadınız. Bir resim çizer ve onun içinde yaşarım. Hayallerimi çizer ve çizdiğim resimlerin içinde hayal ederim kendimi. Kimi okurken yaşar bu duyguyu, kimi dinlerken. Ben de çizerken yaşıyorum.

Bir resim yapıyorum; büyük ve görkemli bir saray ve hoop içinde yaşıyorum! Bu sarayın prensesiyim. Çevremde beni seven Kral Babam ve Kraliçe Annem. İçinde çeşit çeşit hayvanların olduğu yaşadığı bir ormanın ortasında çok güzel bir saray. Bembeyaz bir atım var ve ormanda hayvan dostlarımla oynamak için saraydan kaçıyorum. Herkes telaşlı çünkü ben çok özelim...

Bir resim yapıyorum; deniz, çeşit çeşit balıklar ve hoop içindeyim! Çok güzel bir deniz kıızıyım. Denizlerdeki kirlenmeyle mücadele ediyorum. Bu mücadelede balık dostlarımla da en büyük yardımcım...

Bir hastane çiziyorum; çok büyük ve çok güzel. Söylememe gerek var mı bilmiyorum ama tabii ki içindeyim... Başhekimiyim bu hastanenin. Gelen hastalara çok iyi davranılan, ağır hastaların bile kısa zamanda iyileştiği bir hastane burası. Tüm dünyadan hasta ve yaralıların geldiği ve iyileştiği bir hastane...

Resim çizmeyi çok seviyorum. Diğer dersler de çok önemli biliyorum ama keşke her gün üç ders resim olsa!

Recep KOYUNCU
KÜTÜPHANECİ RECEP

Ben bir kütüphaneci olmak isterdim. İçinde yüzlerce kitabın olduğu, çocukların gelip istedikleri her çeşit kitabı bulabildikleri bir kütüphanede kütüphaneci olmak isterdim.

Kütüphanedeki kitapları herkes alıp evine götürür, okuduktan sonra yıpratmadan geri getirirdi. Sadece gelenler değil gelemeyen çocuklar da faydalansın diye her hafta bir gün arabanın arkasına koyduğum kitaplarla köy köy gezer ve onların da faydalanmasını sağlardım.

Sadece çocuklar için değil büyükler için de kitaplar bulunurdu. Ben de okuyarak kendimi geliştirir, bana soru soran insanlara cevaplar vererek faydalı bir insan olurum.

Kütüphanem, sessiz ve sakin bir yer olurdu. Kitap okumak, araştırma yapmak isteyen herkesin hem görevlerini yaptığı hem de huzur bulunduğu bir yer olurdu. Herkes bir taraftan sessizce sıcak içeceklerini içer bir taraftan da kitapların büyüdü dünyasına dalarlardı.

Hem öğrenir hem de insanların öğrenmesini sağladığım için çok mutlu ve güzel bir hayat geçirirdim...

İMTİYAZ SAHİBİ
Abdulkadir PEHLİVAN
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Zekeriya ŞAHİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Seyfi YALÇIN
GÖRSEL DANIŞMAN
Berna KÜÇÜK

YAYIN KURULU
Belkıs Pınar BAŞARAN
Emine ASLANBUĞA
Cennet SAYAR
Serpil ESEROĞLU
Nermin YILMAZ

OKUL ADRES TELEFON
YILDIRIM BEYAZIT İLKOKULU
Yıldırım Beyazıt Mah. Fatih Sok. NO:2
ÇUBUK/ANKARA 03128371058